

“Imatges de Casa Vallvé, abans i ara”

Casa Vallvé (Ca la Bienvenida) o Casa Barenys

Detall de casa Vallvé

El nucli antic de la Pobla de Mafumet ha sofert, des dels inicis de l'edat moderna, nombrosos avatars i transformacions capitalitzats, en bona mesura, pel progressiu augment de la població que es documenta des de les darreries del segle XVI, la qual cosa provocà la partició de les vivendes existents en nuclis habitacionals més reduïts, ja fos per via dotal o per venda, fins que la mateixa pressió demogràfica sobre uns habitatges ja molt atomitzats, obligà a iniciar la construcció de noves cases en nous carrers, fora ja del nucli primitiu, com serien el del camí del Morell (actual carrer Catalunya) o el del Pou (actual carrer Sant Isidre), l'actual Plaça de la Pau, o, ja en ple segle XIX, les cases del carrer Nou (actual Sant Joan), vorejant la carretera de Constantí.

Malgrat aquest fet, natural en tota evolució i, per altra part, paral·lelitzable a gairebé totes les poblacions, al número 8 del carrer Mare de Déu del Lledó existeix actualment una casa coneguda durant bona part del segle XX com a Ca la Bienvenida, i anteriorment coneguda com a Casa Barenys. La seva principal característica és que ha conservat fins a l'actualitat bona part de la seva fesomia original, de tal manera que permet fer-nos una idea força aproximada de com eren les cases de la Pobla des de l'edat mitja fins al segle XVIII.

L'edifici original comprenia l'actual immoble, a més de part del seu veí, al número 10, el qual s'encavalca en part dins de la Casa Vallvé. Les dimensions originals serien d'uns 20 metres de façana per uns 9,60 de fons. Presenta planta baixa i un pis i és coberta per una teulada a doble vessant, amb el carener paral·lel a la façana principal. Els seus murs són obrats en maçoneria. La planta baixa té l'accés aproximadament al centre de la façana, emmarcat per un arc de mig punt amb dovelles amples i ben treballades i per les restes d'antigues finestres, algunes d'elles actualment cegades. A l'interior de la planta baixa es conserva el primitiu celler amb els cups i el primitiu molí, dependències que, en part, encara conserven l'embigat original, així com un arc diafragma apuntat, paral·lel al carrer, l'extrem nord del qual ens dóna el límit exacte de la finca original. Aquest arc, a més de donar-nos una cronologia clarament medieval, presenta en alguns dels seus carreus interessants marques de picapedrer. El primer pis compta amb tres finestres, dues d'antigues que conservaven fragments de l'estructura originària, la més meridional amb ampit de pedra ben treballada i la més septentrional presentava un brançal de pedra també treballada, malauradament molt erosionat.

La primera referència que disposem d'aquesta casa prové d'un capbreu del 1510. En aquella data la seva propietària era Rafaela Bellver, muller de Joan Magrinyà, la qual l'heretà de son avi, Berenguer Bellver. Cal esmentar que aquesta casa tenia aparellada una heretat de terra de 25 jornals (unes 15 hectàrees), la qual des dels peus de casa seva, l'actual Era de Xacó, arribava fins al riu Francolí. La casa seguí essent dels Magrinyà durant un parell de generacions, fins que, per casament de la pubilla, la casa passà als Mateu. Aquests foren una de les principals famílies de la Pobla i durant els segles XVII i XVIII exerciren en nombroses ocasions el càrrec de batlle de la Pobla. A la segona meitat del segle XVIII, molt possiblement també per via matrimonial, la casa passaria a mans de la família March de Ca Xacó o bé a la família Barenys, provinent de Vila-seca. En qualsevol cas, durant bona part del segle XIX la casa fou coneguda com a Casa Barenys, el darrer dels quals, Josep Barenys i Voltes, un dels principals contribuents de la Pobla el 1868, hi tenia allí olles per a fer aiguardent. Essent propietat dels March, a les darreries del segle XIX l'edifici fou utilitzat com a Ajuntament i com a escola. A la dècada dels vint del segle XX, la casa fou comprada pel matrimoni pobletà format pel Joaquim Vallvé Reñé i la Bienvenida Guinovart Gasol, els descendents dels quals en són actualment els propietaris. No deixa de ser curiós el fet que una casa construïda per uns Bellver a l'edat mitja, amb el pas dels segles, acabés essent ocupada per uns altres Vallvé.